

מקרא", מובן, שענינו של רש"י לבאר את כל הדברים שאינם מובנים בפשוטו של מקרא. ולכן, כאשר ישנו ענין שאינו מובן (לכאורה) בפשוטו של מקרא, ורש"י אינו אומר על זה "לא ידעתי", הרי בהכרח לומר שענין זה מובן בפשוטו של מקרא (ע"פ דברי רש"י לפנ"ז וכו').

בפרשתנו מסופר אודות דברי אליעזר שסיפר בבית רבקה אודות השליחות ששלח אותו אברהם לקחת אשה לבנו, ובדבריו מספר אליעזר: "ויאמר אלי ה' אשר התהלכתי לפניו ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך גו'" (כד, מ).

והנה, כאשר הבן חמש למקרא לומד פסוק זה — מתעוררת אצלו קושיא: בדברי אברהם לאליעזר (שם, ז) נאמר: "ה' אלקי השמים אשר לקחני גו' הוא ישלח מלאכו לפניך גו'", וא"כ, אינו מובן: מדוע שינה אליעזר מדברי אברהם ואמר "ישלח מלאכו אתך"!!

לכאורה ה' אפשר לומר שכאשר שינוי הלשון אינו משנה את תוכן הענין — אין שינוי הלשון מהוה קושי בפשוטו של מקרא, כפי שמצינו כמ"פ שינויי לשונות במקרא, באופן שאין שינוי הלשון משנה את תוכן הענין.

אבל בעניננו אי אפשר לומר ששינוי הלשון (במקום "לפניך" — "אתך") אינו משנה את תוכן הענין — כי רש"י ביאר כבר לפנ"ז את החילוק שבין ב' לשונות אלו: עה"פ "את האלקים התהלך נח" (ר"פ נח) מפרש רש"י: "ובאברהם הוא אומר אשר התהלך לפניו, נח ה' צריך סעד לתומכו, אבל אברהם ה' מתחזק ומהלך בצדקו מאליו".

ובמכל-שכן וקל-וחומר: כאשר מדובר אודות שינוי לשון בין ב' ענינים שנאמרו בנוגע לב' אנשים (נח ואברהם), מבאר רש"י ששינוי לשון זה הוא בדיוק (כנ"ל), ועאכ"כ ששינוי לשון בענין ובהמשך אחד, ובנוגע לאותו אדם (דברי אברהם אבינו) — הרי זה בדיוק.

וא"כ, אינו מובן: מדוע שינה אליעזר מדברי אברהם שאמר לו "ישלח מלאכו לפניך", בספרו שאברהם אמר לו "ישלח מלאכו אתך"!!

ומאחר שקושיא זו מתעוררת כאשר לומדים פשוטו של מקרא, ורש"י אינו מבאר זאת — הרי בהכרח לומר שרש"י סומך על פירושו לפנ"ז, שעפ"ז יובן דיוק הנ"ל. וכפי שיתבאר לקמן.

כח. בהערות אאמו"ר על הזהר דפרשתנו (לקוטי לוי"צ לזח"א ע' עז) מביא את מאמר הזהר (ריש פרשתנו), "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ר' יוסי פתח ואמר וישאו את יונה ויטילוהו אל הים ויעמוד הים מזעפון, הכא אית לאסתכלא מאי טעמא ארעישת ימא עלי' דיונה ולא ארעישת עלי' ארעא, כיון דהוה אזיל בגין דלא תשרי עלי' שכינתא, ימא עלאה אמאי אחיד ב' כד הוה אזיל".

זאת אומרת: היות שיונה ברח משום שלא רצה למלא את השליחות דאמירת הנבואה, א"כ, מדוע הרעש נגדו ה' דוקא בים ולא ביבשה?

ויתירה מזו: מאחר שהרעש נגדו ה' על זה שאינו רוצה למלא את השליחות דאמירת דברי הנבואה — ה' צריך להיות כללות הרעש בארץ דוקא, ששם הוא המקום דישוב בני אדם, שאליהם ה' צריך לספר את דברי הנבואה; משא"כ בים, שאינו מקום ישיר בני אדם.

ועל זה מתרץ בזהר: "אלא ודאי מלה באתרי' הוה, ים, תנן ים דמיא לרקיע ורקיע לכסא הכבוד, ובגין כך ימא אחיד ב' ונטל לי' מקמי ימא ערק".

ומבאר אאמו"ר בהערותיו ש"ים הוא גבורות דמלכות וכו', ועד"ו מבאר את פרטי הלשונות באותיות הקבלה כו'.

אבל אינו מבאר ב' פרטים בנוגע לכללות הענין:

(א) מהי הקושיא מעיקרא — „מאי טעמא ארעישת ימא עלי' דיונה ולא ארעישת עלי' ארעא" — הרי ידוע מארז"ל שהשטן מקטרג בשעת הסכנה, ומאחר שיורדי הים נמצאים במקום סכנה [שלכן צריכים לברך ברכת הגומל כשעלו מן הים, וכמ"ש ביורדי הים „ויצעקו אל ה' גו'"], ולכן כאשר „וינחם אל מחוז חפצם", הנה „יודו לה' חסדו גו'"], מובן שכאשר ירד יונה אל הספינה, נתעורר עליו הקטרוג כו', ולכן „ארעישת ימא עלי' דיונה", וא"כ, אינו מובן: מהי קושיית הזהר „מאי טעמא ארעישת ימא עלי' דיונה כו'!?

(ב) בכמה מקומות מבאר אאמו"ר את השייכות דמאמר הזהר לפרשה שבה נאמר. וא"כ, צריך להבין: מהי השייכות דמאמר ר' יוסי אודות הפסוק „וישאו את יונה גו'" לפרשת חיי שרה, שמשום זה „פתח ר' יוסי" את דבריו בפרשה זו בענין זה?!

וכמדובר כמ"פ שאאמו"ר כתב דבריו בקיצור, מפני צמצום הדיו והנייר כו', וסמך ששאר הענינים יהיו מובנים ע"פ המבואר במק"א. וכפי שיתבאר לקמן.

ט. כללות ההבטחה ד„ישלח מלאכו לפניך" ניתנה לאליעזר (ע"י אברהם אבינו) בקשר לשליחותו לקחת את רבקה ליצחק, ושליחות זו היתה הקדמה והכנה לכללות הענין דנישואי יצחק ורבקה.

והנה, נתבאר לעיל במאמר [המיוסד על דרושי רבותינו נשיאינו — בלקו"ת פ' ברכה (צו, ג), ובארוכה — בהערות וביאורי הצ"צ באוה"ת (פרשתנו קכו, ב ואילך)] שהענין דנישואי יצחק ורבקה הוא כללות הענין דיחוד מ"ה וב"ן.

ונתבאר שזוהי גם „לות עבודת בני" — שהרי ע"י כל מצוה ומצוה עושים לו ית' דירה בתחתונים, שהם כללות הענין דיחוד מ"ה וב"ן, אלא שבכל מצוה הרי זה באופן פרטי בלבד, ואילו השידוך ונישואי יצחק ורבקה הוא כללות הענין דיחוד מ"ה וב"ן.

והנה, כאשר יהודי הולך בשליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים, נאמר לו ע"י אברהם אבינו, „שכל הנעלם מכל רעיון" — „ה' גו' ישלח מלאכו לפניך", „ה' גו' ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך", ובמילא אין לו מה לפחד מפני המניעות והעיכובים, כי מובטח לו שיצליח למלא את שליחותו.

וענין זה שייך לכאו"א מישראל, כי באברהם אבינו נאמר „למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' גו'", וא"כ, כל פעולה שיהודי עושה בשמירת „דרך ה'", הרי הוא עושה זאת בשליחותו של אברהם אבינו („אשר יצוה את בניו גו'"), ולכן, מבטיח לו אברהם אבינו ש„ה' גו' ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך".

ל. אבל צריך להבין: לשם מה זקוקים בני" לסייע של המלאכים בעבודתם, „ה' גו' ישלח מלאכו לפניך", „ישלח מלאכו אתך גו'" — הרי מעלת נש"י גדולה יותר ממעלת המלאכים?!

דהנה, ידוע מארז"ל שאין מלאכי השרת אומרים שירה עד שיאמרו בני" שירתם, כמ"ש „ברן יחד כוכבי בוקר", ואח"כ „וירעו כל בני האלקים".

ויתירה מזו: „העושה מצוה אחת קונה לו סניגור אחד", זאת אומרת, שע"י שבנ"י מקיימים מצוות ובראים מלאכים כו', וא"כ, מציאותם נעשית ע"י בני".

וכל זה — נוסף על מארז"ל שכל מציאות העולם היא „בשביל ישראל“, והרי ענין זה נאמר בעת התחלת הבריאה, כאשר הקב"ה ה' „יחיד בעולמו“, קודם שנבראו המלאכים (ביום השני או ביום החמישי — כמבואר במדרז"ל), ועפ"ז מובן שגם בריאת המלאכים היא „בשביל ישראל“ (ככל שאר עניני הבריאה).

ואעפ"כ, כדי שעבודת בני"י למטה תהי' כדבעי, זקוקים הם לסיוע המלאכים — „ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך“, ואכ"מ.

לא. והנה, בנוגע לכללות הענין דעבודת ה' ישנו הכלל „המעשה הוא העיקר“. וכפתגם רבותינו נשיאינו שהבחינה על כל דבר הוא — ה„בכ"ן" בנוגע למעשה בפועל.

וכמובן בפשטות שכאשר מדובר אודות מחשבה והתבוננות, רגש שבלב וכו' — יתכן שהחשבון שלו הוא „חשבון צדק“, ויתכן שהוא טועה בחשבון, ומטעה אחרים כו', בעשותו חשבון באופן שמוסיף או גורע וכו';

אבל כאשר מדובר אודות מעשה בפועל — שוב אי אפשר לטעות או להטעות אחרים כו', כי אפשר להביט ולראות מה נעשה בפועל ממש.

ובנוגע לעניננו:

כאשר מדברים אודות הפעולה וההשתדלות לזכות את כל בני"י בקניית אותיות בספר תורה — טוען הוא ומספר שהוא מתעסק בזה ב„שטורעם" גדול; הוא רץ ומתרוצץ כל היום, אינו נותן מנוחה לעצמו, לבני ביתו, לאחרים וכו', ומתעסק ומשתדל בזה ככל האפשרי.

הנה לאחר כל זה אומרים לו: קח פיסת נייר וכתוב בדיוק מה הם התוצאות בנוגע למעשה בפועל — מהו המספר המדויק של היהודים שקנו אותיות בספר תורה ע"י פעולתך!

וטוען הוא: למאי נפק"מ מה הם התוצאות בנוגע לפועל, העיקר שהוא עשה את שלו, והרי הוא השתדל והתעסק בזה בחיות וכו'!!

וטוען ששמע כמה פעמים בעת ההתוועדויות שהוא צריך לעשות את שלו, מבלי להתחשב אם דבריו יפעלו על הזולת או לא, כי הזולת הוא בעל בחירה, והוא אינו בעה"ב על הזולת להכריח אותו להתנהג באופן מסויים!

שאר הדברים הנאמרים בעת ההתוועדות — אינו שומע, אבל ענין זה (שהעיקר הוא המעשה והפעולה שלו, מבלי להתחשב מהי התוצאה בפועל) הרי הוא שומע היטב, וזה נקלט אצלו בטוב („ער האָט דאָס דערהערט"), ונעשה „דם ובשר כבשרו" — מאחר שע"ז יכול ללמד זכות על עצמו!

לב. ועל זה באה ההוראה מפרשת אליעזר — שכאשר עבודתו ופעולתו תהי' באופן המתאים, מובטח לו שיצליח בזה בנוגע למעשה בפועל, כי „ה' גו' ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך“.

יתכן אמנם ש„לא תאבה האשה ללכת אחריו“ (כאמור לעיל שהזולת הוא בעל בחירה כו'), ואז „ונקית משבועתי זאת“ — אבל אפשרות זו אינה שייכת כלל למעשה בפועל, כי בנוגע לפועל הובטח לו ש„ה' גו' ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך ולקחת אשה לבני גו'“.

ומה שתובעים ממנו — הרי זה רק שיהי' במעמד ומצב ד„עבדי אבות“, היינו, שידע שהולך בשליחותו של נשיא הדור, ונוסף לזה צריך להיות הענין ד„שיחתן של עבדי אבות“, היינו, שיתפלל להקב"ה שיצליח במילוי שליחותו.

ועי"ז הוא מצליח במילוי שליחותו — וכפי שהי' אצל אליעזר שלכל לראש „קפצה לו הארץ“ (קודם שהגיע למקום השליחות), ואח"כ הצליח לקחת את רבקה למרות המניעות והעיכובים כו' — כמסופר בדרוז"ל שבתואל הי' רוצה לעכב, עד שניסה להרעיל את אליעזר כו', ובא מלאך והמיתו כו'.

ויתירה מזו: לקחת רבקה מארם נהריים הי' באופן ש„ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחותנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שונאיו“, שזהו כללות הענין דמיני' ובי' אבא לישדי' בי' נרגא, היינו, למרות שלפנ"ז ניסו לעכב וכו', אעפ"כ הם עצמם ברכו את רבקה, ועד שאמרו לה „ויירש זרעך את שער שונאיו“ — דקאי על לבן עצמו, „ארמי אובד אבי“!

וזאת אומרת, שההצלחה במילוי השליחות היא לכל אורך הדרך — החל מהציאה למקום השליחות, שקפצה לו הארץ, במקום השליחות גופא, ועד"ז כאשר חזר משליחותו — הנה תיכף ומיד „ותשא רבקה את עיני' ותרא את יצחק גו'“, ללא שהיות נוספות.

ועד"ז מובן בנוגע לעבודת כאו"א, שכאשר מתעסק במילוי שליחותו באופן המתאים (שאינו משנה בזה וכו'), מובטח לו שיצליח במילוי שליחותו, ובאופן שמתבטלים כל המניעות והעיכובים, ועד שנפעל כללות הענין דאתהפכא חשוכא לנהורא.

ובקרוב ממש זוכים לקיום היעוד „והשבתי חי' רעה מן הארץ“ (שזהו גם כללות הענין ד„מזמור שיר ליום השבת“ — בדוגמת השביתה ד„והשבתי גו'“), וכב' הדעות שבמדרז"ל — ש„אלו ואלו דברי אלקים חיים“, וכמדובר כמ"פ שלעתיד לבוא יהיו ב' תקופות: בתקופה הא' יהי' הענין ד„והשבתי חי' רעה מן הארץ“ באופן דאתכפי' בלבד, ואח"כ תהי' התקופה הב' — באופן דאתהפכא, שהדבר המזיק גופא נהפך ל„שמש גדול“.

וכל זה נפעל ע"י מעשינו ועבודתנו — מעשה בפועל (מעשינו), ובאופן ד„עבדי אבות“ (עבודתנו), שעי"ז זוכים לקיום היעוד „מיד הן נגאלין“.

* * *

לג. הביאור מדוע רש"י לא צריך לבאר את הטעם לשינוי הלשון בדברי אליעזר:

ע"פ דברי רש"י בפ' נח בביאור חילוק הלשונות ד„את האלקים התהלך נח“, ו„אשר התהלכתי לפניו“ — מובן חילוק הלשונות „ישלח מלאכו אתך“ ו„ישלח מלאכו לפניך“:

„ישלח מלאכו לפניך“ פירושו — שהמלאך הולך לפני אליעזר, ופועל פעולתו קודם ביאת אליעזר. ואילו „ישלח מלאכו אתך“ פירושו — שהמלאך הולך ביחד עם אליעזר, ומסייע לאליעזר לפעול פעולתו ושליחותו.

והנה, מאחר שאליעזר ידע את מעמדם ומצבם של אנשי ארם נהריים, כולל לבן ובתואל,

[כמבואר במדרז"ל מ"ש „והנה עומד על הגמלים“ — שאליעזר הי' צריך לשמור על הגמלים, כי פחד שיגנובו כו',

ויתירה מזו: לא זו בלבד שלבן ובתואל ניסו לעכב את השידוך של יצחק ורבקה, אלא הם ניסו להרעיל אי' אליעזר, עד שבא מלאך והמית את בתואל כו'.

לא הי' יכול לומר להם שאברהם אמר לו „ה' גו' ישלח מלאכו לפניך“, היינו, שהמלאך יבוא לפניו ויפעל פעולתו קודם בוא אליעזר — כי אז יאמרו לו: לדברך, פעל כבר המלאך את פעולתו, וא"כ, לשם מה מדבר אתה עמנו בכלל? ולכן, הי' מוכרח לומר להם שאברהם אמר לו „ה' גו' ישלח מלאכו אתך“, היינו, שהמלאך יבוא יחד עמו, כדי לסייע לו במילוי שליחותו. ועפ"ז מובן שרש"י לא צריך לבאר את הטעם דשינוי הלשון — כי ענין זה מובן בפשטות ע"פ פרש"י בפ' נח.

לד. אבל עדיין אינו מובן:

הן אמת שאליעזר לא הי' יכול לומר שאברהם אמר לו „ה' גו' ישלח מלאכו לפניך“ — אבל עדיין אינו מובן: כיצד הי' יכול לומר להם שאברהם אמר „ה' גו' ישלח מלאכו אתך“ בידעו שאברהם לא אמר זאת? והביאור בזה:

בדברי אברהם „ה' גו' ישלח מלאכו לפניך“ נכלל גם הענין ד„ישלח מלאכו אתך“, כי יש בכלל מאתיים מנה.

וכמובן בפשטות שגם כאשר המלאך הולך לפניו ופועל פעולתו קודם ביאתו — הרי הוא נשאר שם עד גמר ומילוי השליחות, כדי שיוכל לסייע לו במקרה הצורך. ועפ"ז מובן שאליעזר אמר להם רק חלק מדברי אברהם — „ישלח מלאכו אתך“ (שזה נכלל בדברי אברהם), ולא סיפר להם שאברהם הוסיף עוד יותר באמרו „ישלח מלאכו לפניך“ (מטעם האמור לעיל).

לה. ועדיין צריך להבין:

אברהם אמר לאליעזר ש„ה' גו' ישלח מלאכו לפניך“, היינו, שהמלאך ילך לפניו ויפעל פעולתו קודם בואו. ולכאורה צריך להבין: מה נפעל ע"י הליכתו של המלאך לפני אליעזר, ובפרט שלאחרי כל זה ניסו לבן ובתואל להתנגד לשידוך וכו'? והביאור בזה:

ע"י כללות הענין ד„ישלח מלאכו לפניך“, קודם ביאת אליעזר — נפעל שכאשר אליעזר בא למקום השליחות, הנה „טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת גו'“. ונוסף לזה: עי"ז ש„ישלח מלאכו לפניך“, נפעל הסכמתה ורצונה של רבקה ללכת עם אליעזר, ללא השתדלות מיוחדת מצידו של אליעזר.

דהנה, אליעזר לא דיבר עם רבקה מאומה אודות השידוך, כמובן מזה שלאחרי אריכות הדיבור עם לבן ובתואל אמרו הם „נקרא לנערה ונשאלה את פי“, זאת אומרת, שאריכות הדיבור כו' לא היתה במעמד רבקה.

ואעפ"כ, כאשר שאלו את רבקה „התלכי עם האיש הזה“, אמרה „אלך — מעצמי, ואף אם אינכם רוצים“ — שכל זה נפעל ללא השתדלות מיוחדת מצידו של אליעזר, אלא עי"ז ש„ישלח מלאכו לפניך“.

דהנה, אע"פ שאליעזר נתן לרבקה תכשיטים וכו' — אעפ"כ, אין זה טעם מספיק שתסכים ללכת עם איש זר, ובפרט שהורי' מתנגדים לכך כו'. ולכן, בהכרח לומר שזה נפעל ע"י כללות הענין ד„ישלח מלאכו לפניך“.

לו. מכל האמור לעיל ישנה הוראה ו„מוסר השכל“:

כאשר יהודי הולך בשליחותו של הקב"ה, הנה גם כאשר נשלח לארם נהריים,

היינו, שנמצא במקום שישנם מניעות ועיכובים כו', עד שישנם כאלו שרוצים להרעיל אותו וכו' — אינו מתפעל מכל זה, בידעו שהולך בשליחותו של הקב"ה, והובטח לו ש"ה' גו' ישלח מלאכו לפניך", ו"ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך".

זאת אומרת: כאשר מדובר אודות שאר הענינים הנמצאים בארם נהריים, בני הבית וכו' — לא יודעים מה יהי' אתם בסופו של דבר; אבל כאשר מדובר אודות הניצוץ קדושה שצריכים לברר ולהוציא משם — הרי בודאי ש"ה' גו' ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך ולקחת אשה גו'", דקאי על הניצוץ קדושה כו'.

דהנה, ישנה קליפה המכסה על הפרי, ישנו מוץ קש ותבן וכו', ולעומת זאת ישנו הפרי עצמו — "חטה ושעורה גפן תאנה ורמון זית שמן ודבש". וזהו גם החילוק שבין הניצוץ קדושה לשאר הענינים כו'.

ועל זה באה ההבטחה שזהו דבר ברור שיצליח במילוי שליחותו לברר ולהוציא משם את הניצוץ קדושה — כי הקב"ה הוא "אלקי השמים ואלקי הארץ", הוא הבעה"ב על כל העולם כולו, ו"לא ידח ממנו נדח".

לז. הביאור בנוגע לדברי הזהר:

כללות הסיפור דיונה מבואר בארוכה בפרקי דרבי אליעזר (פ"י) — וכפי שמצינו שמפרשי התנ"ך (רש"י ורד"ק וכו') מציינים לפרקי דר"א.

ומבואר שם: "בחמישי ברח יונה מפני אלקים. ולמה ברח, אלא פעם ראשון שלחו להשיב את גבול ישראל כו', פעם שני' שלחו לירושלים להחריבה, כיון שעשו תשובה הקב"ה עשה כרוב חסדיו ונתם על הרעה ולא חרבה, והיו ישראל קוראין אותו נביא שקר. פעם ג' שלחו לנינוה, דן דין יונה בינו לבין עצמו, אמר: אני יודע שזה הגוי קרובי תשובה הן, עכשיו עושין תשובה, והקב"ה שולח רוגזו על ישראל, ולא די שישראל קורין אותי נביא השקר, אלא אף עו"ג, הריני בורח לי כו'".

וממשיך שם: "ירד יונה ליפו ולא מצא שם אני' לירד בה. והאני' שירד בה יונה היתה רחוקה מיפו מהלך ב' ימים. לנסות את יונה — מה עשה הקב"ה, הביא עלי' רוח סערה בים והחזירה ליפו, וראה יונה ושמח בלבו ואמר: עכשיו אני יודע שדרכי מיושרת לפני", היינו, ש"חשב שגם לפני ה' טוב עשה, הואיל ומפני ישראל ומפני כבוד המקום (שלא יתחלל ש"ש לקרותו נביא שקר כדלעיל) עושה כן" (פי' הרד"ל).

ומבאר שם מה הי' גודל הרעש של המלחים ורב החובל כאשר נעשה "סער גדול בים", הרי הם רגילים למקרים של סערה בים, ומדוע דוקא כאן אמרו "לכו ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הרעה הזאת לנו" — כי "מימינם ומשמאלם כל האניות עוברות ושבות בשלום בשתיקות הים, והאני' שירד בה יונה היתה בצרה גדולה, שנאמר והאני' חשבה להשבר".

זאת אומרת: בראות רב החובל והמלחים שכל האניות הנמצאות בסביבתן עוברות בשלום, וה"סער גדול בים" הוא רק אצל אנייתם — הבינו שאין זה דבר טבעי, ולכן אמרו "לכו ונפילה גורלות וגו'".

ועפ"ז מובן שאי אפשר לומר שהטעם על זה ש"ארעישת ימא עלי' דיונה ולא ארעישת עלי' ארעא" הוא לפי שהשטן מקטרג בשעת הסכנה (ובמילא אין מקום כלל לקושיית הזהר) — כי בנדו"ד לא הי' זה "מקום סכנה" באופן טבעי, שהרי כל האניות היו עוברות ושבות בשלום, ורק האני' שירד בה יונה "חשבה להשבר".

בפרשת השבוע מסופר אודות הליכתו של אליעזר ל"חרן". "חרון אף של מקום בעולם", כדי למלא את שליחותו של אברהם אבינו — שזהו ע"ד ובדוגמת כללות העבודה ד"ויעקב הלך לדרכו".

ובזה ישנה הוראה נפלאה הנלמדת משיעור חומש היומי — שבו אומר אליעזר עבד אברהם "והוי' הצליח דרכי". כלומר, כאשר יהודי יוצא לדרכו, עוד לפני שמתחיל לעשות איזו פעולה שהיא, ישנו כבר הענין ד"והוי' הצליח דרכי".

וכמה פרטים בדבר: (א) "הצליח דרכי" — באופן של הצלחה, היינו, לא רק לפי ערך היגיעה, אלא באופן שבאיך ערוך כלל. (ב) "והוי' הצליח דרכי" — הצלחה לא רק משם "אלקים", אלא משם הוי' דוקא, שלמעלה מכל מדירה והגבלה שם העלם והסתר. (ג) — "והוי'", בתוספת וא"ו, כפרש"י (וירא יט, כד) "כל מקום שנאמר והוי' הוא ובית דינו", היינו, שענין זה הוא בהסכם "בית דין של מעלה", ולא זו בלבד שאינו מעכב כו', אלא אדרבה: עוזר ומסייע בהצלחת דרכו של יהודי.

וכל ענינים אלו נפעלים באופן נעלה יותר מצד העילוי דכ"ף מר-חשון, יום הולדת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, שאז "מזלו גובר" (כנ"ל בארוכה).

יט. וזוהי ההוראה הנלמדת מהקביעות דכ"ף מר-חשון בשנה זו — על מנת ללמדה גם בנוגע לשאר השנים:

כאשר נמצאים ב"יום זכאי" זה, כאשר גובר מזלו של אדמו"ר נ"ע — צריך כאו"א לקבל על עצמו החלטות טובות בכל הקשור להליכה "בדרך ישרה" אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו, כולל — הליכה בדרכיו ואורחותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בנו וממלא מקומו של בעל יום ההולדת, ועד ש"דרכיו" (של בעל יום ההולדת, וממלא מקומו) נעשים דרכיו של כאו"א מישראל — "ויעקב הלך לדרכו", היינו, שדרך זו נעשית דרכו של יהודי שנמצא בדרגת "יעקב", ועאכו"כ שזוהי דרכו של יהודי שנמצא בדרגא נעלית יותר.

וכאשר יהודי מקבל על עצמו ללכת בדרך זו, והחלטה זו היא בתוקף המתאים, עד שיעיד עליו יודע תעלומות שהחלטה זו אכן תבוא לידי מעשה בפועל — אזי מבטיחה "תורת אמת" שכאו"א מישראל יוכל לומר "והוי' הצליח דרכי", ככל פרטי העלויים שבדבר: באופן של הצלחה, והצלחה הנמשכת משם הוי', ביחד עם "בית דינו" — "והוי'", כנ"ל.

כ. וע"י כללות העבודה באופן האמור לעיל — זוכים למ"ש בהמשך שיעור חומש היומי: "את היי לאלפי רבכה ויירש זרעך את שער גו'".
עד לתכלית השלימות שבדבר — כאשר יקויים היעוד "את רוח הטומאה

בלתי מוגה